

[Ole Espersen]

melliberalisme af en art, som jeg nævnte før, og som altså ikke længere under nogen omstændigheder præger de øvrige vesteuropæiske samfund. Men samtidig er holdningen også udtryk for, at man simpelt hen ikke anerkender, at realiteterne i verden har ændret sig. De fleste OPEC-lande foretrækker nu i langt større omfang at handle fra stat til stat i stedet for med de store olieselskaber, og de begrundet det med, at disse selskabers avancer er helt urimeligt store.

Jeg skal ikke kommentere den udenrigspolitiske situation ud over at sige, at vi jo har haft et par debatter herom for nylig, og at vi i gruppen kan tilslutte os de bemærkninger, som statsministeren lige har gjort.

Jeg føler dog trang til at fremhæve den utryghed, der kan skabes af de alarmer – falske alarmer, heldigvis – vi har været vidne til i den senere tid omkring et atomvåbenangreb. Jeg synes, det er meget, meget væsentligt, at de lande, der samarbejder i NATO, også samarbejder om at undgå, at noget lignende vil kunne gentage sig. Vi ved ikke, hvor langt vi var fra en krig, men vi har alle en fælles interesse i at undgå gentagelser af den situation, vi lige har oplevet.

Afslutningsvis skal jeg kort berøre den aktuelle økonomiske situation, også således som den er belyst bl. a. af den nylig fremkomne rapport fra det økonomiske råds formandskab. Mange af kommentarerne fra politikere og fra pressen bar præg af, at man ikke havde læst rapporten i dens helhed. De bar præg af, at man ikke havde bemærket, at de forudsætninger, som man fra vismændenes side havde lagt til grund, var anderledes end de forudsætninger, som regeringen har lagt til grund i sine beregninger.

Repræsentanter for venstre og konservative har gennem foråret – bl. a. også i de seneste dage med basis i denne rapport – kritiseret regeringens økonomiske politik for ikke at være tilstrækkelig virkningsfuld. Men når man ser på den kritik, og når man ser på de to partiers forslag, støder man hurtigt på problemer, idet en stor del af forslagene ikke er formuleret præcist nok til, at de kan danne grundlag for en nærmere talmæssig vurdering. Det er meget rart at kunne støtte sig til en rapport, når man samtidig sørger for, at ens egne forslag ikke kan blive kritiseret på samme måde, at ens egne forslag ikke kan underkastes den beregning, som vismænd og

andre økonomer foretager, simpelt hen fordi man ikke ønsker at konkretisere sine egne forslag.

Når man vurderer venstres og konservatives politik, må man sige, at det er meget nemt at nævne store sparebeløb, men det er ganske anderledes, når beslutninger herom skal føres ud i livet. Jeg vil endnu en gang referere til den pinagtige optræden omkring socialindkomstbegrebet, som vi oplevede fra de borgerlige partiers side for nogle dage siden.

Men selv om man for et øjeblik forestillede sig, at venstre og konservative ville være med til at udmønte sparebeløb på 16 mia kr., så er det en illusion at tro, at disse beløb ville få dobbelt så god virkning som vores beløb på de 8 mia kr., simpelt hen fordi så store besparelser ville kræve meget store afskedigelser, og hvis de sker over en kortere periode, vil disse afskedigelser betyde en stærkt forøget arbejdsløshed.

Det, regeringen lægger op til, også når det drejer sig om støtte til erhvervslivet, er en proces, der sikrer, at der kan ske en omflytning af ressourcer og en omflytning af arbejdskraft, men det er en proces, der kræver sin tid. De voldsomme armbevægelser vil ikke hjælpe denne proces i gang og slet ikke hjælpe den til at komme til en lykkelig afslutning. Derfor er den politik, der er lagt op til, mere en form for, jeg vil sige lidt billig oppositionspolitik end udtryk for et ønske om at hjælpe på de problemer, vi står over for.

Regeringen og forligspartierne har i øvrigt spillet præcis på de muligheder, som nævnes i vismandsrapporten. Vi har udnyttet dem alle. Vi ønsker at præcisere i dag fra socialdemokratiets side, at det er vigtigt nu at få gennemført denne politik. Det er vigtigt af hensyn til de økonomiske dispositioner, der skal træffes inden for erhvervslivet, af arbejdsmarkedets parter og af andre, at man ved, at denne politik vil blive fastholdt. Derfor har vi et ønske om, at folketinget klart tilslutter sig regeringens hensigt, nemlig fortsat at føre en stram økonomisk politik for at afhjælpe betalingsbalanceproblemerne og på lang sigt bedre beskæftigelsen. For at markere netop dette, for at give folketinget denne mulighed for at markere dette, skal jeg på socialdemokratiets, det radikale venstres,